

[Kaj Hansen]

stand til at gennemføre udskiftningen, uden at det kommer til at betyde en større belastning for dem.

Endelig er jeg, efter at have hørt på denne debat i meget lang tid, i den situation, at jeg kan konstatere, at jeg selv gjorde en hel del ud af selve aftalen mellem DUC og DONG, og at ordførerne for socialistisk folkeparti og for venstresocialisterne også var inde på meget vigtige spørgsmål i den aftale, der er truffet. Men hvor mange af de andre ordførere har overhovedet været inde på denne aftale, som handelsministeren har sagt er den største kontrakt, som staten nogen sinde skal indgå? Det drejer sig om milliarder og atter milliarder af kroner, og den er udformet på en sådan måde, at det nærmest ser ud, som om den er dikteret af A. P. Møller. Jeg synes, at de øvrige ordførere er sluppet meget, meget nemt over at kommentere indholdet af denne aftale, som vil få den allerstørste betydning for den danske befolkning og for dansk energipolitik.

Svend Haugaard (RV):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for de svar, der blev givet på de spørgsmål, jeg stillede. Der var måske et enkelt spørgsmål tilbage, som ikke blev besvaret, nemlig spørgsmålet om regeringens stilling til en råenergi-afgift. Men jeg indrømmer, at jeg var mest interesseret i det største parti i regeringen, og så er ministeren til en vis grad fritaget og undskyldt. Jeg får nok ikke svar på dette her i dag, men jeg må så stille spørgsmålet senere.

Med hensyn til militærets ration af benzin er der altså givet en henstilling, og det er naturligvis godt, hvis den har virket. Det har jeg mine tvivl om at den har, men så glæder jeg mig over, at der nu bliver givet en ny henstilling.

Hvad landsbyerne angår sagde ministeren, at det ikke var energien som sådan, der var afgørende for deres situation. Jo, det kan det blive, hvis man ændrer bosættelsesret ud fra hensynet til brug af kollektiv energi, men jeg forstår nu på ministeren, at det vil man ikke, og det svar er jeg tilfreds med, hvis jeg må forstå svaret sådan.

Men så var der noget, jeg var mindre tilfreds med, og det var spørgsmålet om den alternative energiplan, hvor ministeren var

temmelig afvisende og ikke så nogen grund til at komme med noget alternativ. Ja men hvordan skal befolkningen kunne tage stilling, eventuelt ved en folkeafstemning om kernekraft, hvis man ikke ved, hvad alternativet er, hvis man siger nej? I det meste andet, vi skal tage stilling til, regionplanlægning og meget andet, er der opstillet et alternativ, så man kan vælge. Vi bør da have klart opstillet mulighederne, så vi kan se konsekvenserne, både dem, der er plus, og dem, der er minus, og herunder også, om kul som alternativ har en så uheldig virkning, at man må foretrække atomkraft. Sådan kan det jo gå.

Vi bør også vide lidt om, hvilke følger det har for vores levestandard, hvis ikke vi kan sikre os disse forsyninger. Det er da ikke nok, at ministeren står her og forsikrer, at det duer ikke. Her må vi bede om virkelige, skal vi sige sagkyndige undersøgelser af forholdene. Og hvis det skulle gå sådan, at det ikke bliver muligt at få en tilslutning politisk og folkeligt til atomkraft, hvad så? Falder regeringens energiplan så sammen som et korthus, eller hvad sker der?

Det radikale venstre må derfor stadig fastholde, at vi ønsker en alternativ energiplan, hvori atomkraft ikke indgår. Hvis en sådan plan er så håbløs, som ministeren her antyder, må det da være klogt selv for en atomkrafttilhænger, at man får det klart bevist.

Wilhelm (VS):

Handelsministeren mente, det var forkert, hvad jeg havde sagt om Risøbudgettet. Det var det ikke, for jeg talte ikke om hele budgettet, jeg talte om Risøs energiforskningsbudget. Det er jo kun halvdelen af Risøs samlede budget, og det er selvfølgelig det, der er relevant. Hvordan er det fordelt? Jeg kan da i det højeste strække mig til, at det måske ikke var et par og halvfems, men så i hvert fald 86-87 pct. af dette energiforskningsbudget, der går til a-kraften, og den sidste lille del til al anden energiforskning. Men det er jo ikke ligegyldigt, fordi de vedvarende energikilder, som handelsministeren siger nok vil få større betydning i næste århundrede, er jo dem, der er fremtiden, både på grund af begrænsningerne i de andre og på grund af det helt principielle skel mellem energiformerne.